

VUK

Sustizao je, jednu po jednu, dok život počiva, planinu za planinom.
Ni zastao, vodu s vrutka u se naliti, nije.
Bojao se u njoj ugledati svoj lik, u odsliku strašna sebe prepoznati.
Žeđ trpio što mora: žeđi nije dao iz sebe.
Srca mu, činilo se, damari prestali,
ono opčarano, stalo ne bi.

Samo se u beskonačan, a uobličen slijed, kucaji pretvaraše,
u nit koju je njegova hitrina činila neprekinutom.
Sve do mjesta iznenadnog predaha, omeđenog umorom, prikriivenog
smirajem.

Krvlju, kostima i mesom zube je prao,
nogama glačao stijenje i visoravni bez kraja,
prolaskom mu p(r)otresene, hladne, travnate i cvjetne,
što šutaše i lomiše se u strahu da ih snagom ne rastoči.

Na mjesec zavijao, mlad i star, velik i mal,
prkosno i gordo podižući glavu, kostriješeći hrbat,
njuškom ubadajući vazduh koji mu ušesa milovaše toplinom.

U snijegu i ledu prašumskom nepreglednom, skrajnut,
u srastanju sa prostranstvom, tamna tačka postade.
Odveć sjajna da je se ne vidi,
odveć crna da je se ne plaši.

Pred Suncem se jedino povijao.

Obezvučen, u iskon prestade sobom sebe nositi.
Vuk se vukom nevičnim načini,
u psa se stvori,
da se, oneobičen,
sebe sjeti.

Sada, ticala nosi što ih divljina više ne hrani i poji.
I na ćurak prastari, negdanji reži, na sebe negdanjeg, kao da se srami.

Pokajnički poričući prošlost,
posvećen, bar prividno,
novom obličju,
ulozi novoj.

JASTREB

Leti ne da bi letio, već da bi sletio.
Nebo para ne da bi parao, već da bi čarao.

Zaustavi se na putu neucrtanom olovkom ili iskustvom ljudskim,
nasiječe vazduh u komade, kao da ga nevidljivo ogledalo upije i
zadrži.

Tako se ne sudari sa svojom drugosti.

Nebo drugačijim vidi,
na njemu je svoj na svom.
Nebo je njemu bezbojna greda,
neobojen dom.

On vidi ono što i ne usnismo.
Mi samo možemo usniti
ono što on umije vidjeti.

Da li jastreb sanja?